

Most már minden rendben van

Amikor az ember hazáér, a napi gondok háttérbe vonulnak, és megkezdődik a regenerálódás, a feltöltődés. A hétköznapi gondjai az ajtón kívül rekednek, és nem merik átlépni a küszöböt, a nagyvilág gondjai pedig fejvesztve menekülnek valami távoli nyirkos, sötét zugba, hogy még a remegő árnyékukra se találjanak rá. Otthon minden sokkal egyszerűbb, és sokkal könnyebb lesz. Az embert mindig hazavárják és feltétel nélkül szeretik. Együtt örülnek a sikereknek, és vigaszt nyújtanak a kudarokban. Kérés nélkül gondoskodnak róla, meghallgatják, megértik és segítenek neki mindenben, amiben lehetséges, sőt még abban is, ami elsőre lehetetlennek tűnik.

Vajon mennyi esély van arra, hogy mindezt egy több száz fős Amatőr Színjátszó Találkozóan érezze az ember? Hogy lehetséges, hogy miközben a napi kilométerek úgy pörögnek az ember talpa alatt, hogy egy futópad is már rég füstölve adná fel a küzdelmet a terhelés alatt, még mindig nem jön a fáradtság? Hogy lehetséges, hogy nem a térugrás képességének feltalálása merül fel, hanem az, hogy ebből az érzésből még mindig nem elég? Még mindig van energia. Még mindig van lendület. Még mindig lehet meríteni a kimeríthetetlen kútból. Hogy lehetséges, hogy mindközben az otthon érzése úgy öleli át az embert, mint egy védőpalást, ami a viselőjét megajándékozta az időtlenség képességével, és valahogy sikerül mindig, mindenhova időben odaérni? Ez mind hogyan lehetséges?

Ha az ember éjszaka megy ki napozni, akkor valamit nem jól csinál. Hiába van egy csodálatos tengerparton, hiába keni be magát a legminőségesebb

napolajjal, vagy szürcsöli a legdrágább koktélt, este nem tud napozni. Ha nem süt a nap, akkor sötétség van. Sötét és hideg. Lehet, hogy a táj szépségét megvilágítják a csillagok és a hold, de a színek kifakulnak. Minden üresebb lesz. A napozáshoz nélkülözhetetlen a nap. Egyértelműnek tűnik, nem igaz? Pedig nem mindenkinek az. Mint ahogy az sem, hogy az otthonhoz nélkülözhetetlen a szeretetet. Nélkülözhetetlen. Nem szükséges, hanem nélkülözhetetlen.

Kupuszinán mindig süt a nap. Akkor is, amikor esik, akkor is, ha fúj. Hóban, fagyban, télen, nyáron, akkor is, ha fáradt az ember, akkor is, ha nyugós, akkor is, amikor a lehetetlen problémák hydrájával találja magát szemben. A kupuszinaiaknak együtt dobog a szívük, gondoskodnak egymásról, törődnek egymással, segítik egymást, szeretik egymást, ezért a kupuszinaiak sokkal erősebbek a napnál, mert itt mindig süt a nap. Midig. És amikor hosszú idő után, temérdek gonddal tarkított harcok és küzdelmek után újra Kupuszinára vezet az utam, akkor mindig ugyanazt érzem.

Végre itthon vagyok. Most már minden rendben van.

Varga Tamás

Népi hagyományok és szellemi kultúra Kupuszinán – I. rész

Részletek dr. Silling István és Hágen Ádám szerkesztésében megjelent *Nyugat-Bácska Kollégium* című könyvből

Már több fejezetben és a bevezetőben is említettük, hogy rendkívül színes, sokrétű és a régmúltba visszanyúló hagyományokkal, kultúrával rendelkezik a település. Ezeket mind felsorolni talán lehetetlen. Az itt élő népszokásokból, hagyományokból és kulturális életből szeretnénk bemutatni néhányat annak ápolóin és kiemelkedő képviselőin keresztül.

Ilyen személy a falu sajátos, palócós ízeket őrző nyelvjárásának és népéletének legsokoldalúbb feltárója, a már említett kupuszinai születésű és itt is élő

dr. Silling István nyelvjárás- és néprajzkutató, művelődéstörténész, nyugalmazott tanszékvezető egyetemi tanár. Könyveiben (szótárak, monográfiák, tanulmánykötetek) a kupuszinai és a nyugat-bácskai, valamint a vajdasági magyar nyelvjárásokat kutatja, a népballadák, népdalok, archaikus népi imádságok, népszokások, a népi valóság megnyilvánulásainak és épített örökségének ismerője. Az ő kezdeményezésére és hathatós tevékenységével jött létre a kupuszinai állandó néprajzi gyűjtemény, amelyben a múlt századforduló hagyományos falusi házának berendezése látható: a festett bútorok teljes együttese, a konyhafelszerelés, a népviselet kellékei, s mindaz, amit egy jellegzetes tájháznak tartalmaznia kell. [...]

Toldi István mesemondó is Kupuszina szülötte. A mesék ismerete és tudása családi örökségként ragadt rá, amikor még kisfiú korában édesapja mesélt neki esténként. Legtöbb meséjét ekkor hallotta először, négy és fél éves korára már fejből tudta őket. A többi mesét könyvekből, illetve egyéb forrásból ismeri, de sohasem tanulta őket, hanem az, ami elnyerte tetszését, egy életre az emlékezetébe vésődött. Számos mesemondó versenyen vett részt, s első helyezésnél rosszabbat nem ért el. Háromszor is elnyerte a legnagyobb, a Vajdasági Mesefa kitüntető elismerést. A Palóccország Meseország nevű vetélkedőn elnyerte

a Palóccország Örökös Mesemondója címet, 2010-ben a Mesefa díjat, valamint a Népmese Mestere címet, 2013-ban a Magyar Kultúra Lovagja díjazást is kiérdemelte. Több mint 120 mese közül válogat, nem számolva a női főszereplőkről szólókat.

[...] **Csizmadia Anna** népdalénekes szülei révén kiskorától belenevelődött a kupuszinai néphagyományokba, akik huszonöt éven keresztül néptáncoltak. Édesapja János, a néptáncsoport vezetője is volt, és a mai napig betölti a néprajzi szakcsoport vezetői posztját, édesanyja, Anna, pedig a Krajcárka népdalkórust vezeti. A fiatal művész két éves volt, amikor énekelni kezdett, és azóta se hagyta abba. Első versenyén nyolc évesen lépett fel, a *Szólj, síp, szólj!* népzenei vetélkedőn [...]. Több népdaléneklési versenyt is megnyert, első helyezett lett a Duna Televízió első népdalvetélkedőjén, a *Fölszállott a páván*, ami meghozta országos hírnevét. [...]

A falu festője **Silling Nagyfejű Mária**, akinek már több önálló kiállítása volt Kupuszinán, illetve a Vajdaság több városában, valamint külföldön is.

A jelenlegi csapatot nem szeretném kiengedni a kezeim közül

Interjú Francia Gyólai Klárával – Elindult a Bakterház!

A szilágyi Mosoly Amatőr Társulat nyolc év kihagyás után újra egész estés előadással rukkolt elő, nagy-nagy örömünkre. Olyan mázlistának érzem magam, hogy már az olvasópróba előtt kicsit részese lehettem a készülő produkciónak. Vendégeskedtem náluk még tavaly karácsony környékén, amikor arról beszélgettünk, hogy hogyan, miként kellene nekilátni a próbáknak, majd majdnem teljesen kész állapotban nézhettem meg a próbát, végül pedig már több előadással a hátuk mögött Kupuszinán, a Találkozón, április 6-án láthattam a „kész terméket”. Kicsit sajátomnak is érzem az előadást, hogy láthattam a lépcsőfokokat, úgy valahogy, mint egy keresztanyuka. Klárával, az előadás rendezőjével és szépséges „Banyájával” már csináltam egy interjút a kezdetekről, most pedig folytatom a kérdezősködést.

Mesélj kérlek, a próbafolyamatról: milyen gyakran találkoztatok, milyen körülmények között dolgoztatok, akadtak-e nehézségek?

Hét közben minden másnap tudtunk próbálni, hétvégén pedig mindannyian ott voltunk a színpadon. Ez így folyt három és fél hónapig. Minden egyes alkalommal kb. három óra hosszágú tartott az óra. Jó hangulatban teltek az előkészületek. Mivel a fiataloknak itt a faluban nincs sok szórakozási lehetőség, ezért kellemes kikapcsolódást jelentettek a próbák. Élmény volt egymást látni a színpadon egy-egy új, a hétköznapiétől eltérő helyzetben, szerepben, jelmezben. Például fiataloknak kellett idős szerepbe bújni, vagy pedig az egyébként jó magaviseletű Bendegúznak pedig a mindig csintalan gyereket kellett eljátszania. Az olvasópróbák után problé-

mát jelentett a fényeffektusok megoldása. Ebben az ügyben másoktól is kértünk segítséget, pl. Szabdkáról, végül azonban mi magunk oldottuk meg ezt a gondot is, ugyanis az egyik szereplőnk, Pásztor Zdravko, aki villanszerelő, reflektorokat szerelt a színpadra. A díszletet is a fiatal színjátszók készítették, ill. újítták fel azokat az egyesület kelléktárából. A kosztümöket is (a csendőrruhák kivételével, azokat Szabdkáról kaptunk) mi magunk terveztük és gyűjtöttük össze. Egy alkalommal Raffai Telečki Ágnes és te is megtekintetted és véleményezted az addigi munkánkat. Észrevételeiteket igyekeztünk figyelembe venni a továbbiakban.

Milyen élmény volt újra együtt lenni egy teljes estés előadásban?

Hatalmas izgalom előzte meg a fellépést, hiszen nyolc éve már nem tudtunk részt venni a Találkozón. Szinte csodának éltük meg, hogy újra két felvonásos vígjátékkal újra ott lehetünk, hogy telt ház előtt, vastaps kíséretében állhatunk a közönség előtt.

Hogyan élitek meg; hogyan sikerült a bemutató, olyan lett az előadás, amelyet elképzeltetek?

A bemutatót március 6-án tartottuk itthon, Szilágyin. Nagy izgalom előzte ezt meg. Mivel egyesületünk gazdag és színvonalas színjátszó múltira tekint vissza, izgultunk, hogy megfeleljünk az

elvárásoknak. Néhány évnyi kihagyás után sikerült nagy örömeinkre egy új, fiatal csapatot összehozni. Falunkban már évek óta nincsenek magyar felsős tagozatok, kevés az utánpótlás. Így a művelődési egyesület még az a hely, ahol ápolhatjuk kultúránkat a különböző szakcsoportok tevékenysége révén. Úgy érezzük, sikerült a közönség elvárásainak eleget tennünk, a magunk elvárásait pedig túlszárnyaltuk. Ehhez nagyban hozzájárult a lelkes közönségünk, mert minden poént érezték, tapssal értékelték és végig biztattak bennünket. A közönség, a meghívott vendégek és az egyesület vezetőségének visszajelzése alapján büszkén mondhatom el, hogy ez a bemutató ünnep volt, nem csak számunkra, hanem a falu mint közösség számára is. Régóta vágytunk már egy ilyen csodálatos hangulatra, ahol még érezhettük, hogy vagyunk, hogy tudunk még közösen újat alkotni, mert ez mindannyiunknak erőt ad a további munkához.

Vannak-e kilátásban további előadások? Hol és mikor tekintheti meg a közönség az Indul a bakterházat?

Nagyon szeretnénk fellépni a környező magyar falvakban, így pl. Gomboson, Doroszlón, mindenfelé! Természetesen semmilyen meghívást nem utasítunk el, mindenhová igyekszünk elmenni, ahová hívnak. Meg kell azonban jegyezni, az utaztatásunk anyagi támogatás nélkül sajnos nem jöhet létre.

Mesélj a terveitekről, merre megy tovább a Mosoly Társulat, mi a tervezett következő projektum?

Ezt a jelenlegi csapatot nem szeretném kicserélni a kezeim közül, úgy érzem, jól összeszokott csoportról van szó. Ezek a fiatalok már évek óta több rövidebb darabot is színre vittek a Négyesfogat keretén belül. Mivel a régi csapatból Pásztor Zdravko és én maradtam csak, így fontos feladatunknak érezzük a „kis társulat” további egyben tartását. Szeretnénk jövőre is létrehozni egy hosszabb lélegzetű előadást, hogy mit, az még legyen titok egy darabig. Remélem, sikerülni fog!

„Nem vót énnekem semmi sürgős dógom az életembe, mégis annyit futkároztam, hogy ne tovább.” Bendegúz

Drága Mosolygósok, kívánom, hogy még sokat futkározzatok együtt a világban, kapaszkodjatok össze, és robogjatok a siker felé, mert az nekünk, nézőknek hatalmas öröm!

Nagy Karina

Nem lehetnek ismeretlenek a képletben

A nagykikindai Egység Művelődési Egyesület csoport előadásának zsűrizése

Az idei Találkozón a nagykikindaiak zsűrizése volt a leggyorsabb. No, de nem azért, mert nem lehetett róla beszélni, hanem mert mindössze 15 perc állt a zsűri rendelkezésére a következő előadás kezdetéig.

Czajlik József kiemelte, hogy az előadás méltó volt a csapathoz. Székely Csaba Bánya-trilógiájának az első két része a legjátszottabb. Míg a *Bányavirág* a *Bányavaksághoz* képest felületesebb mű, könynyebben megragadható, jobban megért a csapatban, addig a Bánya-trilógiának a *Bányavakság* a legkompaktabb része, ez a darab hozza a legkevesebb felszínes megoldást. Nagyon szépen átrágták a drámán magukat, s szépen átvitték a nézőket is rajta. Látszott, hogy elemezték a darabot, tudták, mit kell játszani, viszont több olyan pont van az előadásban, amit nem bontottak ki. Caca így is erősnek tartotta az előadást, s kutyafuttában néhány apróságra is felhívta a figyelmet: az első rész tempójával gond volt, a darab nem indult el. Szöveg szintjén és szerep szintjén is elindult, de nem kapott lendületet. Elfelejtik azt az alapvető motiváló tényezőt, hogy Ince

(**Tombác Imre**) nem ülhet le, akármennyire fáradt, akármennyire részeg, mert ott be kell indulni, meg kell indulni, mert jön a rendőr. Ki kell, hogy derüljön, hogy Iringó (**Király Annamária**) kicsoda, hogy ő rázza sokszor gatyába a testvérét. Ince mindig késik, elkésik, lecsúszik az életéről. Sokkal inkább arra fektetik a hangsúlyt, hogy megmutassák a karaktereket, miközben arra van egy egész darab. Iringónak van nagy szerepe abban, hogy ez a történet elinduljon, hiszen ő van éssen, Ince viszont nincs. A másik nagyon fontos dolog, hogy mindenkinek igaza van ebben a darabban, s ezt nem lehet félmegoldásokkal kijátszani. Ebben a darabban nem lehetnek ismeretlenek a képletben. Caca azt is kiemelte, hogy az előadás egyfenekű maradt:

hozza a helyzet fájalmát, de nem lehet sírva nevetni rajta. Csak az alját, a mélyét mutatták be, de még intenzívebb lenne, ha a humora váгна, szét szakítana bennünket, akkor még mélyebb lenne a szomorúsága. Az önsajnálát gyengítette a darabot.

Fridrik Noémi személyes élménnyel kezdte, hiszen ő az egi színház előadásában látta már ezt a darabot, s pont a Caca által említett tempógyorsításra reflektálva mondta el, hogy őt ott a darab elejének túl gyors tempója zavarta. Eppen ezért nyugőzte le az, amit itt látott. Tény, hogy a motivációnak meg kell teremődni, de mégis üdítő a színészi rezdölések aprólékossága az előadás elején. Viszont az előadás második felében, a pálinkázós részt már gyorsítaná. Az alapállapotnak bonyolódnia, kuszálódnia kellene, itt már nagyobb amplitúdókkal kellene dolgozni.

Brestyánszki Boros Rozi alig tudott megszólalni. Elcsukló hangon mondta, hogy teljesen kikészítette az előadás, s főként a végén az a gesztus, ahogy a szereplők elvetik a fegyverüket. „Engem tapsrenddel még nem ríktak meg. [...] Az a lélek és az a szív, amivel ezt ideraktatok [...], hihetetlen őszinteséget és hitet, és valami hihetetlen tisztaságot éreztem ebben az előadásban, és maximálisan érzem mindenkinek az igazát.” Persze azért ő is ellátta néhány jótanáccsal a csapatot. Ha Iringó és Ince ugyanabban a nihilben, hangulatban léteznek, akkor monoton, egysíkú lesz a történet. Iringó vibrál, menni akar, s nem jó, ha ugyanabban a hangulatban van pálinka nélkül, mint Ince. Kontrasztot kell teremteni. Rozi külön kiemelte a zenét – nagyon finom és alázatos volt –, valamint az eszközhasználatot – imádjja, ha annyira figyelnek az eszközhasználatra, hogy érezzük a kávé illatát és látjuk, ahogy forrón gőzölög. A legnagyobb hibája az előadásnak az volt, hogy hanglejtésben minden mondatot felvittek, majd a végén lerakták. A mondatok tartalma, őszintesége, hitelessége megvolt, de a mondatépítés nem. Ezen még csiszolni kell.

Mindenesetre mindhárom zsűrin látszódtott, hogy nagy élményt szereztek a nagykikindaiak.

Virág Kiss Anita

A humor valójában villanszerelés

A szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület *Black Comedy* című előadásának zsűrizéséről

A szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület drámai csoportjának lehangoló energiája és határtalan nevetetőkedve már-már a trupp védjegyének számít. **Nagy Aleksz** rendezései az utóbbi években meggyőzően bizonyították, hogy a humor gyakran olyan apróságokban rejlik, mint a matematikai pontosságú időzítés. **Varga Tamás** beszélgetésindítóként arról érdeklődött, hogy mennyi próba áll a Kupuszinára látogató előadás mögött. Aleksz, a csapat vezetője és rendezője elárulta, hogy az elmúlt év decemberének eleje óta hetente 3-4 alkalommal tudtak próbálni, ám az is kiderült, hogy a szajáni színházteremnek gyakorlatilag nincs fényparkja, ami jelentősen megnehezítette egy olyan előadás színrevitelét, mely a fényt és a sötétséget dramaturgiai szervezőelemmé teszi meg. Aleksz elmondta, hogy eredetileg másik darabbal (Ray Cooney: *Féltucat szívroham*) terveztek a közönség elé állni ebben az évben, ám annak szövegvégül nem tudták megszerezni, s így egy általuk jól ismert komédiához nyúltak.

A zsűritagok közül először **Fridrik Noémi** ragadta magához a szót, s elmonda, hogy személyes tapasztalata is van Peter Shaffer drámájával, hiszen évekkel ezelőtt a női főszerepét alakította Nyíregyházán. A nehézségek és megoldandó problémák kapcsán elárulta, hogy számukra akkor az volt a legfontosabb kérdés, hogy miképpen lehet hitelesen megmutatni az áramszünet vaksötétjének hatásait úgy, hogy – a darab sajátos szabályrendszerének köszönhetően – a színpadon a világosság jelen-

ti a sötétet és a sötét a világosságot. E rendszert minden színrevitel során úgy kell megszerkeszteni, hogy a néző megérthesse, hogy adott a sötétség, mely számos helyzetet, bonyodalmat hoz magával, de az előadást mégse a fény hiánya határozza meg. Kivételt képeznek persze azok a konkrét szituációk, melyek pont ebből adódnak. Ilyen például a különféle típusú italok véletlen felcseréléséből következő konfliktus. Noémi elárulta, hogy Nyíregyházán számos alkalommal próbáltak tényleges sötétben is, sőt azt a feladatot kapták a rendezőtől, hogy ott-hon, a saját lakásukban létezzenek sötétben. Azzal foglalkoztak, hogy miként cselekszik az ember vakon egy olyan lakásban, aminek minden négyzetcentiméterét ismeri.

A szajáni csapat előadása kapcsán kiemelte, hogy mennyire fontos a karakterek elemzése. A főszereplő Brindsley Müller (Nagy Aleksz) egy végtelenül izgott figura, hiszen az első pillanattól kezdve annak a milliomos műgyűjtőnek az érzését várja, aki képeinek és szobrainak megvásárlásával kiragadhatja őt az anyagi nélkülözésből. Ezzel az izgottsággal kell tehát megindítani az egész előadást, és erre az energiára építeni a továbbiakban is. Noémi szerint Brindsley menyasszonyának, Carol Melkettnek (**Fekete Mónika**) az alakjáról az árul el a legtöbbet, hogy tíz nap ismeretség után

máris házasodni akar. Apja, Melkett ezredes (**Zsigovity Tamás**) rettenetesen precíz, pontosságot követelő ember, s így minden tekintetben szemben áll a vejjelölttel, s ez a szembenállás felettébb izgalmas helyzetet eredményezhet. Érdekes, hogy a szajáni produkcióban a szomszéd Harold Corringe (**Tóth Norbert**) alakját kihívó női ruhába öltöztették. A szövegben csak apró gesztusokból

hogy honnan volt ismerős számára Tóth Norbert transzvesztita-figurájának gesztusrendszere, aztán rájött, hogy őt látta tavaly a Cooney-darabban is. Mindenekelőtt megjegyezte, hogy szerinte a *Black Comedy* nagy falat volt a társulat számára, mire Zsigovity Tamás elmondta, hogy számos körülmény akadályozta azt, hogy a Találkozó a maximumot nyújthassák. Ezek közül is talán az idő hiánya volt a legégetőbb, mivel fél óra nem volt elég a technikai beállásra. Nem tudták elég alaposan bejárni a teret, hogy kiismerhessék magukat benne. Aleksz bevallotta, hogy érzése szerint a kupuzsinai vendégjáték katasztrófálisan sikerült. A felénél el is ment a kedve a komédiázástól.

és utalásokból következtethetünk Harold nemi identitására, a női kosztüm ehhez képest rendkívül hangsúlyos jel. Noémi nem tudta eldönteni, hogy a figura állandó elfordulása, arcának eltakarása az őt játszó Norbert zavarából fakad vagy a rendezői koncepció része. Sokszor látta úgy, hogy Norbert keresi a helyzeteket, hogy a közönségtől elfordulva beszélhesen, mintha nem akarná vállalni magát a színpadon. A szentéletű Miss Furnival (**Visnyei Viktória**) alkoholmárával kapcsolatban Noémi megjegyezte, hogy az egyre gátlástalanabb alkoholizálás megmutatására érdemes külön színpadi

helyzetet teremteni, hogy ne csak a háttérben lássuk azt, ahogy az asszony a pohár fenekére néz. Kiemelte még, hogy Schuppanzigh (**Lipinski Aleksandar**), a német műkedvelő villanyszerelő igazi ziccerszerep, érdemes még dolgozni rajta. Zárásképp pedig megjegyezte, hogy kicsit úgy látta, hogy az előadás fényjátéokra épülő viszonyrendszerének technikai megvalósítása került előtérbe az est során a sziporkázás, a humor és a tempó finomhangolása helyett.

Czajlik József azzal folytatta az értékelést, hogy látta a társulat tavalyi produkcióját, a *Páratlan párost*, ezért jól tudja, mire képes a csapat. Sokáig gondolkodott,

A Georg Bambergert alakító **Erdei József** hozzátette, hogy a játék intenzitása és minősége nagyban függött a közönségtől is, melynek ez esetben nem igen voltak reakciói. Úgy tűnt nem veszik a poénokat, s ettől – a csapat bevallása szerint – nem tudtak igazán felszabadulni a színpadon. Caca felhívta rá a figyelmet, hogy egy előadás nem mindig találkozik a közönséggel, ám a játéknak van egy rendszere, szerkezete, és ennek mindig le kell futnia a nézők állapotától, visszajelzéseitől függetlenül is. „*Ti nem cserélhettek ki bennünket, hanem meg kell nyernetek minket*” – mondta a kassai rendező. Ha az előadás szerkezete megmutatkozik, át tudja törni a gátakat.

Caca emlékeztetett rá, hogy a csapat tagjai néha kikapcsoltak a színpadon, mintha nem látná őket senki, pedig ez a komédia olyan, mint egy óraszerkezet, aminek állandóan működni kell. A humor egyfajta feszültség, ami egy adott ponton kisül, de előbb össze kell gyűjteni azt a feszültségmennyi-

Főnt a színpadon mindenki komolyan kell vennie magát. Rozinak például feltűnt az, hogy Fekete Mónika a kívánt hatás elérése érdekében nem a természetes hangján beszélt menyasszonyként, s hogy Tóth Norbert gyakran sztereotip gesztusokkal élt, amikor transzvesztita karakterét formálta meg. Azt tanácsolta a csapatnak, hogy egyszer próbálják meg ezt az előadást nem vígjátéknak játszani. Ha

séget, ami már képes a kisülésre. Ha ez nincs meg, ha nincs tempó, ritmus és feszültség, nem működnek a viccek. A humor valójában villanyszerelés.

A zsűri egyetlen férfi tagja felfigyelt arra is, hogy a játékosok nagyon erősen lökték meg egymást, ha szerepük szerint nem akarták, hogy valaki a közelükben legyen. Hangsúlyozta, hogy az ilyesmivel vigyázni kell, mivel ezek a figurák nem durvák, csak egy számukra szokatlan helyzetbe – vaksötétbe – kerültek. Azt tanácsolta, hogy a színészek a színpadi térben való helyváltoztatás során igyekezzenek megragadni a figuráikat. Próbálják meg feltérképezni, hogyan befolyásolja az ember alaphabitusát a sötét. Például a legmagabiztosabb ember is bizonytalanná válhat, ha sötét lesz, s a legfélénkebb is bátorrá. El lehet játszani ezekkel az átváltozásokkal, hiszen a tapogatózásnak is vannak állapotai. El kell gondolkodni azon, hogy hogyan jut el valaki a szoba egyik pontjából a másik pontjába a sötétben kapadozva, ha különféle céljai vannak.

Caca végezetül kiemelte, hogy milyen remek csapattal áll szemben, akiknek kifejezetten nehéz dolguk volt a tekintetben is, hogy a kikindai *Bányavirág* kilátástalanabb hangulata után a közönség nem feltétlenül ideális állapotban ült be komédiájukra. Hangsúlyozta, hogy nagyon nehéz feladatot szabott ki magának a szajáni csapat, s ez a bátrak tévedése volt.

Brestyánszki Boros Rozi első megszólalásában arra a közkeletű tévedésre hívta fel a figyelmet, miszerint a vígjáték könnyű műfaj. Hangsúlyozta, hogy pusztán vicceskedéssel nem lehet elnyerni semmilyen közönség kegyeit. A vicc valójában lent a nézőtéren lép működésbe. Ott történik meg.

mindenki komolyan veszi magát a színpadon, a hatás garantált.

A színészi jelenlét kapcsán kiemelte, hogy a háttérben létező szereplőknek is meg kell találniuk cselekvéseik indokoltóságát, nem szöszölhetnek, motozhatnak indokolatlanul. A folytonos tapogatózás a nemlátás jelölésére vicceskedéssé válik egy idő után. Meg kell találni a módját, hogy hogyan lehet a látás hiányát jól jelezni. Ha állandóan kinyújtott karral tapogatnak maguk előtt a szereplők, akkor nem hiteles, hogy felbuknak az eléjük kerülő tárgyokban. Rozi megjegyezte, hogy teljesen el tudja fogadni, hogy a körülmények gátolták azt, hogy egy gördülékeny előadás futhasson le Kupuszinán, de egyértelmű, hogy mind az anyagban, mind a csapatban van potenciál.

Rozi jól tudja, hogy Szajánban sokkal nagyobb színpadon játssza a produkciót a társulat, de szerinte ennek ellenére is túl sok díszletelemet zsúfolnak fel a színpadra. Meglátása szerint érdekesebb volna néhány jelentéssel bíró jelzéssel megoldani bizonyos térelemeket, s akkor több tér maradna a játékra. A csapat erre reagálva megjegyezte, hogy a konkrét díszletelemek számát és elrendezését minden helyszínen az éppen aktuális színpadhoz igazítják, ám ezúttal erre is kevésnek bizonyult a rendelkezésükre álló idő.

Oláh Tamás

Ma a Találkozó színpadán

Felgördül a függöny

Bár úgy volt, hogy ma korábban kezdjük a napot, a MADT társulata mégsem tud színre lépni. Így azt már nem tudjuk meg, az Óperenciás-tenger melyik felén is van az a bizonyos Papírsárkány Királyság. Ám azt még mindig megtudhatjuk, hogy vajon mi van a nagybecskerekiek kulisszái mögött. ☺

**Április 10., szerda,
20.00 óra**

**Madách Amatőr Színház,
Nagybecskerek**

A színház első bemutatójára 1952. október 15-én került sor. Bródy Sándor *Tanítónő* című művét adták elő. Az ezt követő évben, a 1953/54-es évadban a Madách Amatőr Színház hivatásos magyar színházként működött. Megalakulása óta 161 bemutatója volt, valamint 26 hivatásos színész kezdte pályafutását ebben színházban. Vajdaság-szerte, valamint

Magyarországban, Horvátországban és Szlovéniában is folyamatosan vendégjátékokkal szerepelnek. 1963-ban a hvari Amatőr Színházak Országos Fesztiváljának legjobb előadásának díját hazavihették, ugyanebben az évben Nagybecskerek Város Felszabadulási díját is elnyerték. 1974-ben A Kultúra Szikrái Díjat, 1976-ban Nagybecskereki Művelődési Érdekközösség Díját, 1983-ban a Népért tett érdeméért Ezüstcsillagos Érdemrendet, 2012-ben a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség Aranyplakket díját érdemelték ki.

A társulat eddigi díjai a Találkózón:

2005 – Ferenczy Ibolya-díj Kamarás Annamáriának a Karinthy Frigyes: *Nyissa ki a száját!* c. előadás legjobb női főszerepéért

2006 – Szilágyi László-díj a Madách Amatőr Színház Ifjúsági Pódiumából Polyák Lászlónak Szigligeti Ede: *Liliomfi* c. drámájában nyújtott legjobb férfi főszerepért

2014 – Szántó Róbert-díj a legszebb színpadi beszédért az Ifjúsági Pódiumból Csikos Dánielnek az *Éjjeltájt* című előadásból

2016 – A legjobb férfi mellékszerep megformálásáért Nagy István-díjjal jutalmazták Balázs Györgyöt, a Madách Amatőr Színház tagját a *Szendrey Júlia* előadásban Trubeczkoj herceg szerepének megformálásáért.

Madách Amatőr Színház bemutatja:

Michael Frayn: *Függöny fel!* (90')
Vígjáték

Szereposztás:

Mrs. Clackett (Dotty) – Kamarás Annamária
Roger (Gerry) – Váci Nándor
Vicki (Brooke) – Basagity Laura
Philip (Frederick) – Jenovay Lajos
Flavia (Belinda) – Rontó Márta
Betörő (Selsdon) – Balázs György
Rendező (Lloyd) – Pósa Andrija
Tim (Techikus) – Márton Leonárd
Súgó (Poppy) – Rapos Emma

Rendezte: Tóth Irén

Díszlet kidolgozása: Faragó Tibor és Lackó Róbert

Holnap a Találkozó színpadán

Három elvadult helyzet csütörtökön

Műfaji sokszínűség jellemzi a holnapi napot. Mindenki megtalálhatja a neki való előadást. Lesz dráma, abszurd és vígjáték is. Szó lesz arról, mit is jelent a fontos dolgok hatalma, de felrúzzuk az unalmas hétköznapiakat is, megjelennek furák figurák, és az is kiderül, milyen az, ha négy nő egy fedél alatt él.

Április 11., csütörtök, 15.00 óra
Népkör Magyar Művelődési Központ, Fabula
Rasa Színház Színház, Szabadka

Semmi (70')

Janne Teller regényét színpadra írta Lénárd Róbert
 Dráma

Rendezte: G. Erdélyi Hermina és Greguss Zsolt

Az előadásról:

„Semminek sincs értelme, ezt régóta tudom. Ezért semmit nem érdemes csinálni. Erre most jöttem rá” – ezekkel a szavakkal hagyja

ott az osztálytársait Piere Anton. A többiek, hogy bebizonyítsák neki, hogy igenis van értelme a dolgoknak, kitalálják a „fontos dolgok halmát”. Oda kezdenek gyűjteni különböző tárgyakat, amiket fontosnak tartanak. De a játék egyszer csak elvadul: onnantól kezdve egészen más lesz, hogy a fiatalok egymást kezdik utasítani, ki mit tegyen a halomra.

12 éven aluliaknak nem ajánlott!

Április 11., csütörtök, 17.00 óra
A Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színház csoportja, Bezdán

Marc Camoletti: *Négy férfi gatyában* (120')

Vígjáték

Rendezte: Foki István

Az előadásról:

Ha egy darabban négy nő él egy lakásban, abból béke sose lehet! Mert ha a háztulajdonosnak a példának okáért mondjuk táviratot van kedve feladni, biztos, hogy az albérlőknek, de még a szobalánynak is kedve kottyán ugyanazt megtenni. Ki a lakást akarja kiadni, ki önmagát eladni. Van, aki modellt keres a festményéhez, a másik meg tanítványt a zongorához. A megszólított urak pedig érkeznek is szép sorban. De, hogy nem abban a sorrendben, ahogyan azt a hölgyek várják, abban biztosak lehetünk. Főleg, ha az írót Marc Camolettinek hívják, és nem más ő, mint korának legnagyobb bohózszerzője. A keveredések, félreértések hahotafakasztó ötletei pedig üzemszerűen dőlnek az

író tollából. Mint a néző a nevetéstől. De addig nem szabadulhatunk az örülettől, míg „legatyásodva” minden kandúr a párjára nem lel. Gyorsan elszalad az a két fergeteges felvonás, és mire a csomók kibogozódnak, elfelejtjük minden hétköznapi bűnkat, bajunkat. Camoletti biztosra megy! Főleg ilyen szereposztással!

12 éven aluliaknak nem ajánlott!

Április 11., csütörtök, 20.00 óra
Népkör Magyar Művelődési Központ, Fabula
Rasa Színház Színház, Szabadka

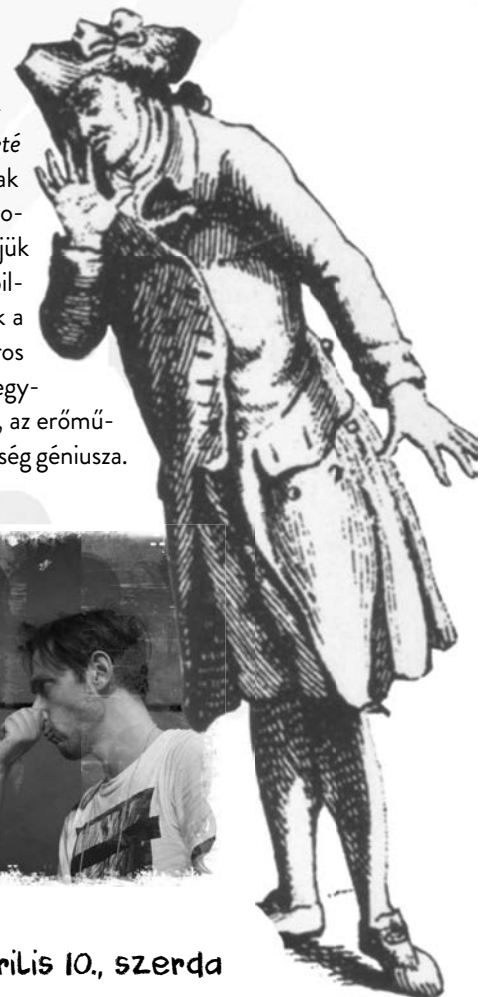
Tasnádi István: *Paravarieté* (60')

Abszurd dráma

Rendezte: Greguss Zsolt

Az előadásról:

A mindennapi élet trivialitása válik attrakcióvá a *Paravarieté* világában. A közönséges élet csak úgy válik elviselhetővé, ha akrobatikus mutatványnak tekintjük annak minden megunt, lapos pillanatát. Az előadásban fellépnek a hétköznapi mániás hősei. Bravúros szópárbajokkal küzdenek meg egymással a szereplők, a nőimitátor, az erőművész, az ezerarcú és a középszerűség géniusza.

A falum, Kupuszina

Kupuszina – Bácskertes a vajdasági szórványmagyarok egyik nyugat-bácskai települése Zombor és Apatin város között, a Dunához közel. A középkorban egy Hetes nevű település létezett ezen a helyen, melyet a régi térképek esetleg Kis Hetes, Nagy Hetes vagy Gyűrű Hetes néven is jelölnek egészen a török uralom végéig. A mai, római katolikus vallású, jobbára palóc eredetű lakosság két és fél évszázada, 1751-től települt Kupuszinára Heves és Nyitra megyéből, valamint jócskán érkeztek lakosok a kalocsai Sárközből is. Kupuszina újratelepítési okmányát 1751. május 14-én írták alá Zomborban. Akkor ideköltözött 150 magyar és szlovák család.

Kupuszina lakosságának fő foglalkozása a földművelés. Sokáig leginkább a konyhakerti termékeiről volt híres a falu, melyeket az akkori Jugoszlávia nagyvárosainak piacain értékesítettek. Jól ismert terméke (volt) a külön fajtaként számontartott kupuszinai vöröshagyma. Napjainkban a gabonatermesztés és a gyümölcs-termesztés hasonló mértékben van jelen. Terjedőben van a virágtermesztés is Kupuszinán. A gazdák 1935-ben alapították meg a Pčela földműves-szövetkezetet. Vasúti közlekedése 1912 óta létezett. A falu határának nyugati részén húzódik az 1960-as évek elején kiépített Duna–Tisza–Duna-csatorna.

Kupuszina közigazgatásilag Apatin községhez tartozik, s annak egyik lakott települését képezi. A faluban

a közügyek intézését a Helyi Közösség Tanácsa végzi, melynek élén annak elnöke áll.

A falu társadalmi életében fontos szerepük van a helybéli civil szervezeteknek, melyek tevékenysége nagyban hozzájárul a falu arculatának alakításához.

Népi hagyományait máig őrző település Kupuszina, ahol a sokszoknyás, eredeti palóc színvilágú, de a bácskai németek viseletének hatását is magán hordozó, a magyar nyelvterületen egyedi népviselet még a mindennapok tartozéka; a színes és sok régi népszokást őrző lakodalmak jelentik az ünnepeket; jellegzetes a falu máig megőrzött palóc nyelvjárása, s jellemző rá a megőrzött sok alföldi népdal, néballada, vallásos népének, népi imádság is. Él még a faluban a karácsonyi kántálás-éneklés, a húsvéti zenés locsolkodás hagyománya és más régi népszokás is. A hajdani népelet tárgyi emlékeit őrzi az állandó néprajzi gyűjtemény, azaz a kis falumúzeum.

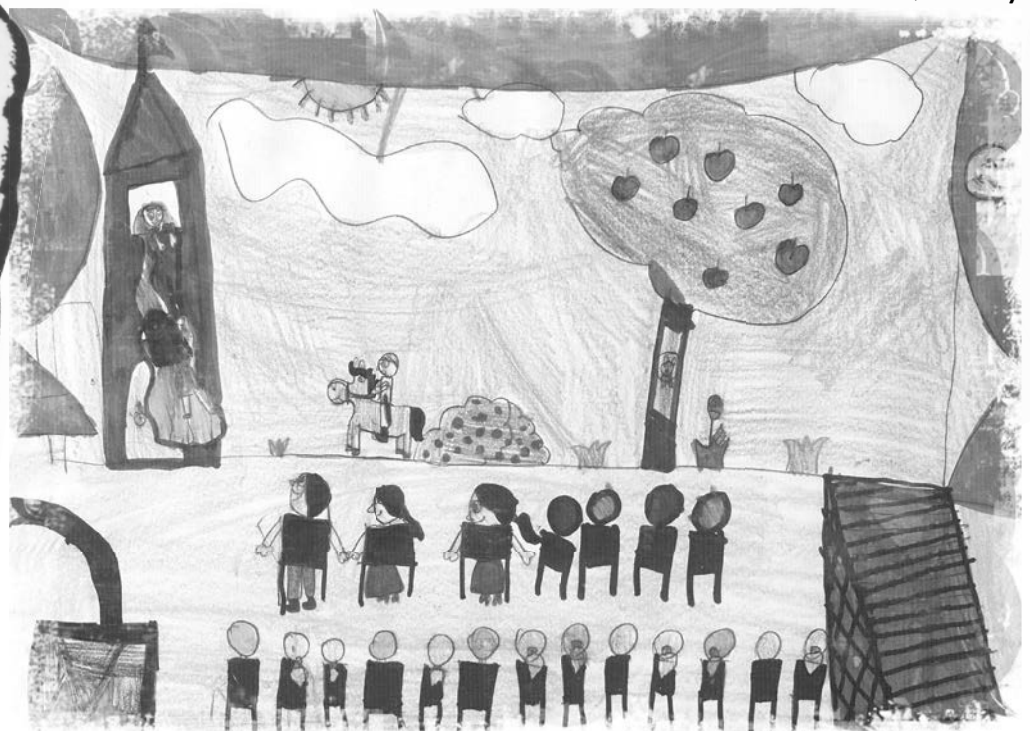
Nekem ez a falu tetszik a legjobban, és biztos, hogy nem megyek el örökre. Miért is mennék, ha ez az otthonom, ezt a környezetet szerettem meg. Biztosan lesznek új barátaim, de ilyen jők sosem lesznek, ahogy ilyen jó tanáraink se. Hiányozni fog a falu, de tudom, hogy egyszer vissza fogok jönni, bár elég sok idő áll még előttem.

Ezzel a fogalmazással akarok elbúcsúzni a tanároktól és az osztálytársaimtól azért, mert 8.-ban már nem itt járok majd suliba. Búcsúzok, és nem fogok senkit sem elfelejteni.

Gábor Gabriel, 7. osztály

Szanka Emma
2. osztály

Neked szólok, falum

Kis falum, neked szólok most szépen,
itt leszek mindig, ha kellek,
elmegyek egy új helyre,
de mindig visszajövök majd ide!

Kis falucskám, szeretlek,
mert itt nőttem fel,
mindig emlékezni fogok rád, ezt jól jegyezd meg!
Gábor Gabriel, 7. osztály

Tekenyós Erika 3. osztály

Színházban jártam

Múltkor voltam színházban, és ezt az élményemet szeretném elmesélni.

Az előadás este kezdődött, és én már nagyon vártam. A színdarab a *Tuladunai* címet kapta. A nővéremmel elfoglaltuk a helyünket. A villanyokat le-

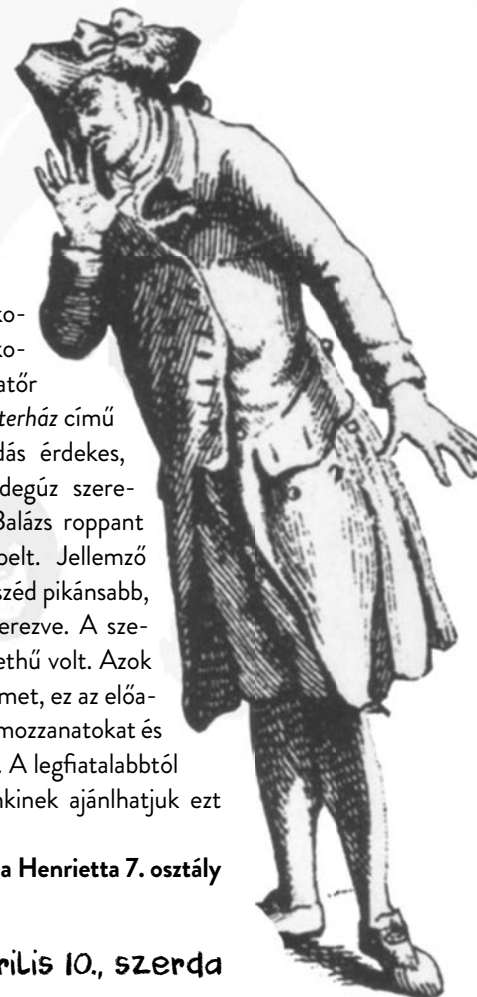

kapcsolták, és elkezdődött a műsor. A darab röviden arról szólt, hogy van két tuladunai, akik össze akarnak házasodni, amit szülőföldjükön szeretnének megtenni, és ott is akarnak élni. De a falusiak nem fogadják őket szívesen, közben mindig kigúnyolják őket. De egy lánynak megtetszik a tuladunai fiú, majd aztán a fiúnak is a lány. Röviden ennyi a történet.

Jómagam is felléptem párszor a színpadon, és nagyon élveztem, de nézni is szeretem a színdarabokat. Szóval örülök, hogy nemrég elmehettem erre az előadásra is.

Egy szó, mint száz, nekem nagyon tetszett, és remélem, hogy még máskor is elmehetek színdarabot nézni.

Guzsvány Csongor, 5. osztály

Így látta a diákzsúri a XXIV. VMASZT-ot

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIV. Találkozója alkalmából április 8-án mutatták be a *Mandragóra* című vígjátékot, amit a bácsfeketehegyi Magyar Művelődési és Helytörténeti Egyesület Soma Színtársulata adott elő. Véleményünk szerint ez volt az egyik legjobb előadás az eddig látottak közül. Rendkívül jól megtervezett és előadott színészi játék és koreográfia volt benne. A színészeken is látszott, hogy nem kényszerből csinálják, hanem elszántságból, szeretetből. A rendkívül látványos táncok még színesebbé tették a darabot. A díszletek váltakozása között nem volt sok sötétítés, a színpadot részletekre osztották, sőt még ki bővítették. A színészek teljesen szabadon játszottak, beszólásaik frappánsak voltak, de nem sértőek.

Összegezve igazán jó és kellemes szórakozást nyújtottak.

Janovity Tijana, Bodonyi Edmond 8. osztály

Az amatőr színjátszók találkozásának második napján mutatkozott be a szilágyi Mosoly Amatőr Színjátszó Társulat az *Indul a bakterház* című népszerű vígjátékkal. Az előadás érdekes, szórakoztató, vicces volt. Bendegúz szerepében a 6. osztályos Francia Balázs roppant ügyesen, felszabadultan szerepelt. Jellemző volt az ízes, falusi, tájszólásos beszéd pikánsabb, humorosabb beszólásokkal fűszerezve. A szereplők öltözete és a díszlet is élethű volt. Azok a nézők, akik előzőleg látták a filmet, ez az előadás számukra is meglepetést, új mozzanatokat és kellemes szórakozást biztosított. A legfiatalabbtól az idősebb korosztályig mindenkinek ajánlhatjuk ezt a színdarabot.

Francia Henrietta 7. osztály

Nem mindennapi darab nem mindennapi története

Így készült a Madách Amatőr Színház a XXIV. Találkozóra

A nagybecskereki Madách Amatőr Színház az idén Michael Frayn *Függöny fel!* című vígjátékával vesz részt a Találkozón. Az előadás előkészítésének és felállításának igen regényes története van. Az *Függöny fel!* bemutatója 2017 márciusában volt. Egyetlen egy alkalommal játszottuk le az előadást, és azt követően az egyik színész nő nem vállalta tovább a szereplést.

Amikor megkezdtük a próbákat az új szereposztásban, a próbafolyamat alatt egy másik színész a munkahelyi kötelezettségei miatt nem tudta folytatni a munkát. Ezzel leálltunk a próbákkal, mivel ismét új szereplőt kerestünk. Tekintettel, hogy egy másik előadás próbái közben megkezdődtek, a darab felújítását a későbbiekre halasztottuk.

A felújító próbák idén, az újévi ünnepek után kezdődtek meg 3 új színésszel, és 1 színész szerepet váltott. Egyszóval a munka tulajdonképpen teljesen előlről indult, jóformán mintha egy új előadást állítottunk volna fel, úgy zajlottak. Ez volt az első előadásunk, melynek próbái nem székhelyünkön, a nagybecskereki színházban zajlottak, hanem a Petőfi Magyar Művelődési Egyesületben. A díszletet is átvittük, és ott állítottuk fel.

Természetesen mindkét próbafolyamat alatt két igen erős influenzajárvány is volt, melyet sikeresen begyűjtöttek a színészeink és rendezőnők is. Egyenként váltak „üzemen kívülieké” az emberek. Ilyenkor a próbák sem folyhattak teljes gőzzel, mivel a darab igen összetett, és bárki hiányzik, nem igazán lehet dolgozni.

A csapat élvezte a munkát (mindkét alkalommal), és kisebb-nagyobb nehézségeket leküzdve, igen jó hangulatban és szorgalmasan dolgozott annak érdekében, hogy egy minél jobb előadást mutasson be a közönségnek.

A megújult csapatnak a rendezőnővel az élén sikerült felállítani a darabot ismét, és reméljük, hogy vidám perceket szerzünk a közönségnek itt, a Találkozón, de vendégjátékaink alkalmával is Frayn ezen nem mindennapi, fergeteges vígjátékával.

Jenovay Lajos

2016 2017

1952

POZORIŠTE MADÁCH SZÍNHÁZ

Michael Frayn
Függöny fel!

Rendező - reditelj: Tóth Irén
Iza kulisa
Predstava titlovana na srpski jezik

Bemutató - premijera: 2017. 03. 13. 20h

A színház támogatója Nagybecskerek város - Pozorište finansira grad Zrenjanin

A Madách Színház ünnepi gondolatai az évfordulóra

A jubiláló házigazdáknak még sok-sok sikeres előadást és munkát kívánunk. Kívánjuk, hogy a kupuszinai színjátszók folytassák a küldetésüket, és Thália szeleme ott lebegjen és erősítse őket munkájuk során. Még százévnyi kitartást és sikert kíván a Madách Amatőr Színház társulata!

A zsűrik

Brestyánszki
Boros Rozi
író, dramaturg

Zentán született 1970-ben.

A gimnázium elvégzése után az újvidéki Bölcsészettudományi Kar Magyar Tanszékére iratkozott, később a szabadkai Tanítóképző Főiskolán diplomázott, szakképesítését az Óvóképző Egyetemen szerezte mint iskoláskor előtti gyerekek képzőművészeti nevelője.

1998-tól a szabadkai Népszínházban helyezkedett el, és röviddel ezt követően már dramaturgiai munkákat is végzett. 2004-től hivatalosan is a Magyar Társulat dramaturgja. A hivatásos színházi munkája mellett foglalkozott drámapedagógiai munkával is, az amatőr és diákszínházi társulatok képzésével. 2007-ben a szabadkai Színitanoda vezetője.

Angol, német és szerb nyelvből fordít. Drámáit, novelláit, fordításait és esszéit számos más kiadványban és online felületeken is publikálta.

Három önálló kötete jelent meg. 2005-ben az újvidéki Fórum kiadóhoz gondozásában publikálták a *Decennium* című színház történeti könyvét, amely a szabadkai magyar színházi élet 1995-től 2005-ig terjedő időszakát dolgozza fel. 2010-ben a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet gondozásában megjelent *Színházi alapok amatőröknek* című kézikönyve. 2015-ben a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet gondozásában megjelent a *Hullám* című drámakötete, amely öt önálló színművet tartalmaz. 2016-ban a *Selinute* gondozásában megjelenő *A felettség ellen* c. antológiában a *Vörös* c. drámáját publikálták.

Szeret kísérletezni és kíváncsi.

Fridrik Noémi
színművész

Fridrik Noémi Vajdaságban született, Kupuszinán a József Attila Általános Iskolába járt. „Már akkor tudtam, színésznő szeretnék lenni, és ebben a családom maximálisan támogatott. Az iskolai színjátszó körbe, balettra, néptáncra, társastáncra, zongorára, szolfézásra, énekkarra és zenekarra is jártam a nyolc év alatt, majd mikor elérkezett a felvételi ideje, Pécsre kerültem a Babits Mihály Gyakorló Gimnáziumába, ahol egy csodálatos irodalom tanárnő vett a szárnyai alá, Szász-Kolumbán Olga személyében. Német tagozatra jártam, de több időt töltöttem a Pódium színjátszó szakkörben, versenyeken, mint a németórán. Onnan egyenes út vezetett a főiskolára. Elsőre felvételt nyertem Babarczi László Kaposváron induló osztályába. 2006-ban végeztem a főiskolán, ahonnan Nyíregyházi Mórincz Zsigmond Színházhoz szerződtem. Immár 13. éve vagyok a társulat tagja, ahol fantasztikus szerepeket játszhattam el.”

Lehetősége volt több színháznál vendégjátszani. Kooprodukcióban a Katona József Színház és a Szputnyik Hajózási Társasággal Shakespeare *Szentivánéji álom* darabját mutatták be, ahol Heléna szerepét játszotta, míg főiskolai vizsgaelőadásukban Hermia lehetett. Tatabányán és Győrben is eljátszhatta Egressy Zoltán *Portugál* c. darabjában Masni szerepét, illetve az Egri Pince-színház *Tanulmány a nőkről* c. darabjában dr. Képes Vera volt.

„2015 és 2016-ban megszülettek a lányaim és az idei évadban tértem vissza a színpadra. Jelenleg Shakespeare *Macbeth*, Feydeau *A balék* (A hülyéje), illetve Cloud Magnier *Oscar* című darabjában láthat a nagyközönség.”

Czajlik József színházi rendező, színész

1975. június 1-jén született Duna-szerdahelyen. A kassai magyar tanítási nyelvű ipariskolában érettségizett 1993-ban. Ezt követően a *Kassai Thália Színház*, majd 1994–1995-ben a *Komáromi Jókai Színház*, 1995–1997-ben ismét a Thália tagja lett. 1997–2002 között rendezést tanult Pozsonyban, majd a budapesti Bárka Színház főrendezője lett. A Komáromi

Jókai Színház-beli Amadeus-rendezése 2001-ben a kisvárdai Határon Túli Magyar Színházi Fesztiválon fődíjat, a budapesti Országos Stúdiószínházi Fesztiválon rendezői különdíjat kapott. Az Amadeusból tévéfilmet is rendezett. 2007-ben Gál Tamással Epopteia néven színházi műhelyt alapított. Jelenleg a Kassai Thália Színház igazgatója.

impreszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színháztalálkozó XXIV. Találkozójának színlapja

Kiadja a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Nagy Kornélia munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita • Munkatársak: Bíró Tímea, Hajvert Lódi Andrea, Oláh Tamás, Szerda Zsófia • A rendezvény fotója: Stock János és Szerda Zsófia • A Súgó színlap online is elérhető és leolvasható a mellékelt QR-kódon • 2019. április, Kupuzsina